

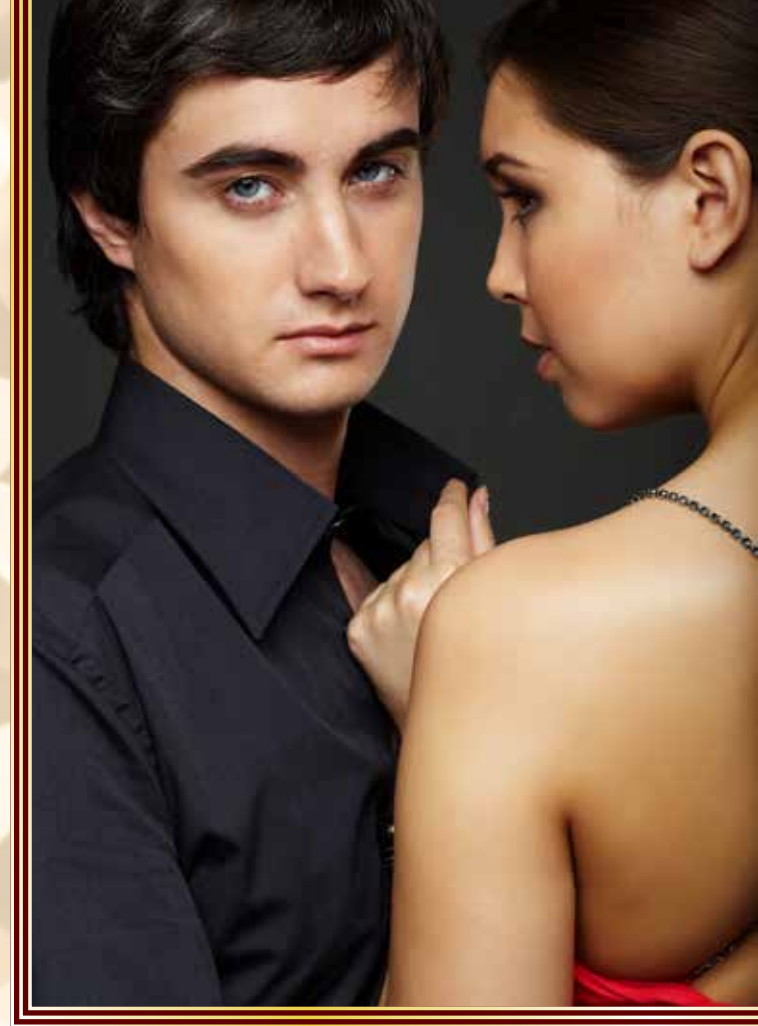
Življenje z narcisom?

• NAPISALA: **MARIJA REMŠKAR**, zakonska in družinska terapevtka

Aleks in Meta sta se spoznala na plesišču. Ko sta se zagledala, ju je nevidna sila povlekla skupaj z močjo magneta. Aleks je bil odličen plesalec, Meta se mu je lahko samo prepustila, ni ji bilo treba misliti na nič. Že prvo noč jo je povabil k sebi domov. Nemogoče se je bilo upreti njegovemu odločnemu šarmu. Zlita v objemu sta se počutila kot eno.

Aleks je bil lastnik manjšega podjetja, Meta računovodkinja. Oba sta bila v zgodnjih tridesetih in za sabo sta imela nekaj propadlih zvez. Želela sta si ustvariti družino. Meta se je že po enem mesecu preselila k njemu in dala svoje stanovanje v najem.

Aleks je določil, da bosta živela pri njem. Že to je bila prva rdeča zastavica, vendar jo je zaljubljena Meta namenoma prezrla. Po naravi je bila prilagodljiva oseba; vedno je mislila na druge, nase pa pozabljala. Privlačile so jo močne, karizmatične osebe, na katere se je obesila kot bršljan na drevo. Čeprav je bila samostojna in inteligentna ženska, je delovala krhko, nemočno, skoraj otroško. Aleksa, ki si je samega sebe rad zamišljal kot vsemogočnega rešitelja, je to neustavljivo privlačilo. Govoril ji je: »Moja uboga, mala punčka. Jaz bom vedno skrbel zate.« Čeprav so se odrasli ženski v njej te besede upirale, je ta upor potlačila, saj je globoko v sebi verjela, da je lahko resnično ljubljena le, če

je nebojgljena. Ta občutek ji je ostal od doma, ker je bila deležna očetove pozornosti samo, če je bila nebojgljena mala punčka, on pa njen junak, ki ga je občudovala. Tako se je že zelo zgodaj naučila, da mora zatreti velik del sebe, da bi bila lahko ljubljena in sprejeta. Namesto očetove brezpogojne ljubezni je dobila le pogojno.

Tudi pri mami ni bilo nič drugače. Nenehno je tarnala, kako se žrtvuje za družino in kako sama je za vse. Meta ji je pomagala in jo tolažila, vendar se je kljub temu počutila krivo. Meta je skrbela za čustvene potrebe svojih staršev, namesto da bi starša skrbela za njene.

V svojem bistvu sta si bila z Aleksom podobna. Le da je bil Aleks ranjen še globlje. Za razliko od Mete ni zmogetl ustreči predstavam svojega narcističnega očeta, uspešnega kirurga, o sinu kot njegovem popolnem podaljšku. Zato ni dobil niti tistega koščka pogojne ljubezni, ki ga je

dobila Meta. Njegova mama pa je bila preveč zasedena s svojimi problemi, da bi ga zares opazila. Da bi lahko preživel, si je o sebi zgradil podobo kot o izjemno pomembni, grandiozni osebi. Prepričal se je, da ne potrebuje nikogar. Medtem ko je Meta pozabljala nase in se popolnoma usmerila v druge, je Aleks na druge pozabljal in se popolnoma usmeril vase. Ravno zaradi tega diametralnega nasprotja sta se magnetno privlačila.

V glavnem je gospodinjala Meta. Nikoli ni opazil njenega dela. Nekoč je on pomil kopalnico. Meta je to seveda opazila in ga pohvalila. On pa je še cel teden omenjal svoj dosežek.

Nekoč ga je Meta hotela presenetiti z romantično večerjo. Njegova reakcija: »Zakaj za vruga si razkuhala raviole?!«

Niti z besedo ni omenil estetskega pogrinjka in odličnih jedi, s katerimi se je tako trudila. Ona je bruhnila v jok: »Nikoli ne opaziš mojega dela. Tako se trudim zate, ti pa me samo kritiziraš.« On ji je rekel, da pretirava, da je preobčutljiva, da ne misli nič slabega. In vendar se je vedno znova obregnil ob čisto vse: ob njen način razmišljanja, oblačenja, glasbo, ki jo je poslušala, celulit ... Čeprav se je zelo trudila, da bi bila po njegovih merilih, ji ni nikoli uspelo.

Bil je zelo ljubosumen na njene prijatelje. Vsakič, ko se je hotela s kom dobiti, je naredil sceno. Večino časa je govoril samo on, ona je komaj kdaj prišla do besede. Pa še takrat je v resnici ni poslušal.

On je sčasoma čedalje bolj cvetel, ona pa venela. On je imel vso pozornost, ona se je počutila nevidno in neljubljeno, čeprav ji je nenehno zatnjeval, da jo ljubi, ne more živeti brez nje in da bo naredil vse, da jima uspe. Njuni

prepiri so postajali vse pogostejši. Potem sta se pobotala s strastnim seksom in občutek zlitosti in ljubezenske ekstaze z začetka zveze je bil spet tam. Zato je bilo Meti tako težko oditi iz zveze, v kateri je bila globoko nesrečna. Tudi ko ji je to uspelo, ni bilo za dolgo. Ko sta bila naražen, sta se pogrešala do fizične bolečine. Ona je poleg pogrešanja občutila še, da je končno svobodna, da lahko spet diha, on je umiral na obroke. Ker tam ni bilo nikogar, ki bi ga občudoval, nikogar, v kogar bi projiciral svoje globoko potlačene občutke zavrženosti, neljubljenosti, nekompetentnosti, osamljenosti ...

Vedno znova jo je prepričal, da se je vrnila, s takšnimi ali drugačnimi manipulacijami in pritiski. »Imejva otroka. Otroček bo vse rešil. Vse bom naredil za naju. Mora nama uspjeti«. Meta pa je globoko v sebi čutila, da mora stran iz

te ječe, da ne sme narediti tega sebi in svojemu bodočemu otroku. Vendar ni mogla, čutila je, da je to močnejše od njene svobodne volje, kot da bi jo ugrabil in skupaj z njim tone. Kot da je ona Urška in on povodni mož in skupaj toneta v temne globine nefunkcionalnega, odvisniškega odnosa ...

Če ste se v tej izmišljeni zgodbi pre-

poznali, vam v branje toplo priporočam knjigo Rossa Rosenberga: *The Human Magnet Syndrome*, ki govori o narcisih in soodvisnikih. ●

Da bi lahko preživel, si je o sebi zgradil podobo kot o izjemno pomembni, grandiozni osebi. Prepričal se je, da ne potrebuje nikogar.

MARIJA REMŠKAR, uni. dipl. lit. komp. je doktorandka zakonske in družinske terapije in članica Združenja zakonskih in družinskih terapevtov Slovenije. Izvaja terapije po modelu relacijske družinske terapije. Več na www.psihoterapija-mr.si